
Uit en Thuis - FC en RW

Briefwisseling over voetbal en het leven

François Colin en Raf Willems corresponderen op zaterdag en zondag in 'Uit & Thuis': met een aparte briefwisseling over 'voetbal en het leven' laten FC en RW gedurende het hele weekend hun licht schijnen op de Belgische competitie en meer. Ze veroorloven zich daarbij uitstapjes naar dingen die hen raken. Ze baseerden zich voor dit format op de gelijknamige bestseller van het Scandinavische duo Karl Ove Knausgard en Frederik Ekelund: Uit & Thuis, over voetbal, vriendschap en andere zaken van levensbelang.

Door François Colin

Manchester, 21 april 2017

Beste Raf,

Ik schrijf je vanaf Manchester Airport. Wat een wedstrijd donderdagavond, Raf. Onvergetelijk en toch vooral ook door de prestatie van Anderlecht. Maar mijn hele trip was geweldig.

Vanmorgen ben ik voor de tweede dag op rij naar het National Football Museum geweest. Gisteren kreeg ik een rondleiding van Doctor Alex Jackson, die de collectie van het museum samenstelt. Vandaag wilde ik de dingen waar hij geen aandacht aan had besteed eens bekijken.

Het is een echt een fantastisch museum, Raf. Een heel modern gebouw, met verdiepingen in terrasbouw. Er is een tandradtreintje dat je naar boven brengt. Met mijn hoogtevrees heb ik maar de trap genomen.

Maar het gaat ons uiteraard om de inhoud. Als je alle beelden wilt bekijken en alle interactieve toestanden wil uitproberen, denk ik dat je een week nodig hebt. Vandaag was het veel drukker dan gisteren, want blijkbaar was er geen school over het Kanaal. Het

museum staat vol voetbalspelletjes en is dus een paradijs voor kids.

Als voetbalromanticus was ik vooral geïnteresseerd in de Mini Cooper van George Best, die naast de ingang staat, een Engels shirt van de allereerste interland uit de voetbalgeschiedenis in 1872, een Man United-tricot van 1909 toen de Red Devils voor de eerste keer de FA Cup wonnen, de volledige outfit van Stanley Matthews van de zogenaamde Matthews Cup Final van 1953, het Braziliaanse shirt van de 17-jarige Pelé op het WK van 1958 en het truitje dat Diego Maradona droeg toen hij op het WK 1986 met 'de hand van God' scoorde.

Ik was echter nog meer gefascineerd door dingen die ik niet kende. Wist jij dat een doelman tot in 1912 over het hele veld met de bal met de handen mocht botsen. Een zekere Leigh Roose van Sunderland maakte er een tactiek van om zo tot aan de overkant te stappen en de bal dan binnen te trappen. Dat was de aanleiding om het reglement te veranderen.

Toevallig vond ik van die Roose een biografie bij Waterstone – waar ik weer te veel boeken kocht – over de oorlogsjaren. En ik zal je echt jaloers maken. Ik vond er ook een

splinternieuwe biografie van onze favoriete filosoof Socrates. 'Footballer, philosopher, legend Socrates' van Andrew Downie.

Over filosofen gesproken. Het National Football Museum toont ook de donkere kanten van het voetbal – hooliganisme, rampen, maar er valt ook te lachen. Zo zag ik nog eens de hilarische sketch uit Monty Python met het voetbalduel tussen de Griekse en Duitse filosofen.

Ik had het geluk dat de exhibitie WK 1966 nog tot zondag loopt. 'Van Pelé tot Pickles'. Ken jij Pickles, Raf. De Wereldbeker, toen nog de Jules Rimet Trofee, werd aan de vooravond van de openingsmatch gestolen en net op tijd door een politiehond, die Pickles heette, in een voortuintje teruggevonden.

Fascinerend vond ik een brief van de Fifa gericht aan de Engelse voetbalbond tijdens het WK '66, waarin gemeld werd dat de levensgevaarlijke tackle van Nobby Stiles in de groepswedstrijd van Engeland tegen Frankrijk de hoge heren niet was ontgaan. De FA besloot Stiles zelf te schorsen voor de volgende match, maar bondscoach Alf Ramsey dreigde met ontslag als dat doorging. Het leidde dus tot niets, maar dit moet het eerste optreden van een reviewcommissie zijn geweest. In 1966 al.

Om mijn geluk compleet te maken, vond ik in Manchester de nieuwe CD van mijn idool Ray Davies, van de Kinks. Hij is inmiddels 72 en het is tien jaar geleden dat hij nog in een opnamestudio stond. In De Standaard, onze enige krant van niveau, kreeg hij een positieve recensie van Peter Van Tieghem en dan weet ik dat het de aankoop waard is.

Weet je overigens, Raf, dat ik op het feestje voor mijn 65ste verjaardag een geweldig cadeau kreeg van Raymond van 't Groenewoud, na Jacques Brel de grootste artiest van de Lage Landen? Hij speelde toen

op onze vals klinkende piano 'Sunny Afternoon', één van de grote hits van de Kinks.

Genoeg over Manchester. Ik mag niet vergeten in te gaan op een paar vragen die jij vorige week stelde. Fanpower is al vele jaren één van mijn stokpaardjes. Ik ben een grote fan van de 51 %-regel uit het Duitse en Scandinavische voetbal. 51 procent van de aandelen zijn daar altijd in handen van de supporters en niemand kan dus meer dan 49 procent bezitten en de baas spelen. En wat blijkt dan: dat figuren als Abramovic, sjeik Mansour of Roland Duchâtelet dan niet meer geïnteresseerd zijn. Het gevolg is dat in Duitsland geen enkele club in buitenlandse handen is.

Zo'n 51 procent-regel is bij ons wellicht niet haalbaar en zeker niet op korte termijn, maar er moeten wel regels bedacht worden waardoor de fans meer inspraak krijgen. Een voetbalclub is immers geen gewoon bedrijf. Gewone bedrijven proberen hun marktaandeel te vergroten en de concurrenten uit de markt te duwen. Het voetbal bestaat niet meer zonder concurrenten. Als een bedrijf failliet gaat, ligt daar niemand wakker van. Behalve de eigenaar en misschien wat aandeelhouders die hun geld kwijt zijn. Een club die verdwijnt of zelfs maar degradeert, betekent echter dat duizenden mensen in zak en as zitten. Als de supporters met het beleid ingestemd hebben, moeten ze niet zeuren als het zuur afloopt. Maar als, zoals nu vaak, de ellende het gevolg is van een idioot in de bestuurskamer, dan mag de aanhang daar niet voor opdraaien.

Tot slot nog je lofzang op Mousa Dembélé. Ik heb lang gedacht dat Mousa onze beste voetballer zou worden. Omdat hij alles kan met de bal en een beetje toch ook omdat hij opgeleid is bij Berchem Sport, zoals mijn zoon die echter slechts in vierde provinciale in plaats van in de Premier League speelt.

Maar ik had de hoop al een tijdje opgegeven. Mousa voetbalde te veel als een dilettant: te vrijblijvend, te weinig geconcentreerd. Zoals in Sochi een paar weken terug, waar hij zijn uitstekende match een beetje verbrodde door een goal weg te geven.

Dit seizoen lijkt hij echter volwassen geworden. Hij werd niet opgenomen in de PFA-ploeg van de Premier League, maar hij staat wel in de ploeg die Ryan Giggs opstelde. En Giggs is toch de George Best van de jaren '90 en begin deze eeuw en dus iemand die weet waar het over gaat.

Maar hier op de luchthaven zindert bij mij de match op Old Trafford zindert nog na. Voortdurend lopen jongens met Man U-shirts voorbij en ik zeg nog geen enkele knaap in het blauw. Wat een kunstmatig clubje dat man City. Ik las net in de Manchester Evening News dat ze hun 33.000 tickets voor de halve finale van de Cup Final niet verkocht krijgen. Drie weken terug trok Coventry City, één van de clubs waar de supporters de zaak hebben overgenomen, met 43.000 man naar de finale van een beker waar ik nog nooit had van gehoord.

Maar ik dwaal af. Wat een spektakel kregen we donderdagavond. Omdat Anderlecht het veel beter deed dan verwacht, maar toch vooral ook omdat United met de doelmansen morste als een demente opa met een kopje koffie. Maar wat wil je, Ibrahimovic voetbalde dan ook als een demente opa. Tot voor de match in het Astridpark was hij onmisbaar en maakte hij 37 procent van alle goals. Plots blijkt echter dat Man U veel beter speelt zonder hem. Eigenlijk had ik met hem te doen. Niet zozeer vanwege de blessure, maar zo'n afgang verdient hij niet. In de Manchester Evening News kreeg hij twee op tien. En om het nog erger te maken, gaven ze negen op tien aan Marcus Rashford.

De eerste berichten zijn dat hij negen maanden out zou zijn. En dat voor een man

van 35. Het is te hopen dat hij nog een paar jaar in Amerika of zo aan de bak kan, want het blijft wel een mannetje. De finale in zijn Zweden kan hij echter vergeten en dat hadden we hem toch gegund. Vanwege het verleden.

Kind regards,

François